



't Geitenpad

Kwartaalblad van en voor de leden van vereniging Veteranen 1 (NL/BE) VN Transportbataljon

Bericht van de Vlaamse kapitein bij T9

Door: Wilfried Slowack

In 1994, volgend jaar dus 30 jaar geleden, zat ik als adjunct S3 op de staf van het TBat in Busovaca. Samen met drie andere Vlamingen vielen we op door onze Vlaamse taal en uniform. In dit artikel gaan dan ook Vlaamse woorden zitten maar het zal wel verstaanbaar zijn. Mijn tijd bij het TBat was een prachtige ervaring en ik zou het direct opnieuw doen. Met enkele Nederlandse militairen heb ik nu nog altijd contact. Sommige collega's van toen zijn al overleden. Dit artikel is dan ook een eerbetoon aan hen. Robert, Kees-Jan, Gerrit-Ellen, misschien lezen jullie dit wel mee ginds boven.



Het zal niemand verbazen dat er culturele verschillen zijn tussen Nederlanders en Vlamingen maar dat maakt het alleen maar interessanter. Jullie gebruiken bijvoorbeeld veel meer woorden om hetzelfde te zeggen dan wij norsere Vlamingen. We hebben ook nieuwe afkortingen en woorden leren kennen: Lupa, Zau, kisten, sportspier en overste. Die laatste bleek niet de baas van een nonnenklooster te zijn maar de CEO van het TBat.

Ook de drill bij de vlaggengroet is anders. We hebben ook geleerd dat er een verschil is tussen Nederlanders en Hollanders net zoals er een verschil is tussen Vlamingen en Belgen, maar dat is een ander onderwerp.

In 1994 heeft het TBat de kaap bereikt van 100 miljoen kilo getransporteerde humanitaire goederen. Een mijlpaal waar we met zijn allen trots op kunnen zijn.

De meeste transporten waren voor UNHCR. Op een zondagmorgen echter kregen we telefoon van Zenica UNHCR dat er voor die maandag geen goederen te transporteren waren. Dat was een echte ramp voor alle chauffeurs die liever 18 uur op de weg waren dan een dag in de container te zitten. Op dat moment heb ik de samenwerkingsgeest tussen militairen zeer erg leren appreciëren. Een uurtje rondbellen naar de compagnies in Bosnië was voldoende om alle konvooien lading te bezorgen die voor één keer voor ons zelf was.

Als Vlamingen waren we wel jaloers op het wagenpark van de Nederlandse militairen. Een MB is veel comfortabeler dan een Iltis jeep. De compagnie commandant had ook 5000 gulden ter beschikking om de sfeer goed te houden bij de manschappen. In Busovača is toen met dat geld materiaal gekocht om een zwembad te bouwen. De vloer en de muren van het zwembad moesten in één keer gegoten worden. Met enkele vrijwilligers hebben we dan ook een nachtje doorgewerkt om dit te doen. Beton maken, aanvoeren met kruiwagens, in de bekisting gieten.

Vervolg pagina 2

VERDER IN DEZE EDITIE...

- P2 Vervolg: Bericht van de Vlaamse kapitein bij T9
Gezocht Columnist!!!
- p3 Back after 30 years
- p6 Herinneringsboek in Wording, Hoofdstuk 5
- p8 Ouwe poep is moe
- p9 Van het Bestuur...
Verjaardagen
- p10 24u challenge I can Wounded Warriors Cycling team
Freedom-ride 2023
- p11 Geef door die Pen!
- p12 Bevrijdingsdag Wageningen 2023



Vervolg: Bericht van de Vlaamse kapitein bij T9

Petanque of jeux-de-boules was een moment van ontspanning op de staf. Eén keer hebben we dat gespeeld met minister-president Lubbers die op bezoek was. Jammer genoeg nog verloren ook.

Anekdoten zijn er veel. Ik herinner me nog levendig hoe de transmissie-officier terugkwam van het betalen van de telefoon rekening. Hij was met zijn chauffeur naar de plaatselijke telefoonmaatschappij gereden en had daar na de betaling en een paar shotjes slivovitsj moeten drinken. Deze drank had zijn evenwichtsorgaan wat in de war gebracht, maar het meest problematische was het afscheidscadeau dat hij gekregen had. Twee chemische granaten in een mooi doosje. De genie officier heeft dit probleem discreet opgelost.

Op een dag was er een medal parade. Hiervoor moest een Deense generaal afgehaald worden in Sarajevo. Tijdens de route was er plots geweervuur. Happy fire of toch een klein beetje intimidatie? Ik probeerde de generaal wat gerust te stellen met een grapje. "Ha ze doen toch zoals we afgesproken hebben". Hij kon er niet mee lachen.

In die tijd waren de keukenpieten fans van gabber en heavy metal boenke boenke muziek. Ze zetten dan ook hun muziekinstallatie altijd loeihard. Op een dag heeft dit de padre, die van Friese komaf was, danig op de zenuwen gewerkt. Hoofd keukenpiet en de padre hebben neus aan neus gestaan maar omstanders die tussen kwamen hebben een bijbels gevecht vermeden. Het meest opmerkelijk peloton waren "de kindervagens". Raymond die gaat over jou en je mannen en vrouwen! De discipline en plichtsbewustheid die die jongens hadden

was gewoon exemplarisch. Nooit problemen, altijd opdracht perfect uitgevoerd en met de glimlach.

Bij de S3 hadden we een week bureaudienst en daarna een week dat we konden meerijden met de konvooien. Toen waren de konvooien naar Maglaj en ook Srebrenica nogal speciaal. Voorheen was er nooit humanitaire hulp doorgeraakt in Maglaj maar met de hulp van de Britse pantsers is dat opgelost. Het waren taferelen van uitgehongerde mensen en kinderen.

Bij een andere opdracht naar een klein dorpje in de heuvels was er een zeer dronken krijger in de jeep van UNHCR gekropen en hij wilde er niet meer uit. De man had zo kunnen meespelen in een Rambo film, inclusief bandana en kogelbanden over zijn borst gekruist. Met diplomatie van één van zijn familieleden en de belofte op nog meer drank hebben we hem uit de jeep kunnen halen.

Op een avond was er een ongeval met een burger benzine tankwagen. De tank lekte. In een mum van tijd waren er lokale mensen toegelopen met allerlei kommen en kannen om hun voorraad brandstof gratis aan te vullen.

Er kunnen nog vele pagina's gevuld worden maar dit is voor een andere keer. Denk maar aan de snelheidscontroles van de maréchaussée, de pizza's in Zenica, het dorpje met de kleine sokjes, de cowboy chauffeurs van UNHCR, het kerkhof in het voetbalstadion, de burned out buses, de anti-tank mijnen vastgenageld op een plank bij het checkpoint, de HVO die een Belgische patrouille gijzelde....

Lang geleden maar nog vers in het geheugen.

Nil nobis absurdum

Gezocht Columnist!!!

Door: de redactie

Beste T-batters, zoals jullie zien is er dit keer geen Column. Wij zijn op zoek naar iemand die elk kwartaal een column wil schrijven van ongeveer 1/2 A4-tje.

Roelof Visser heeft dit enige tijd gedaan maar door zijn drukte met het werk en dergelijke, heeft hij al eerder aangegeven hier mee te willen stoppen.

Wij zouden graag een nieuwe columnist hebben voor de komende edities.

Ben jij iemand die graag je gedachten, ideeën of wat dan ook op papier wil zetten voor ons 't Geitenpad, laat het ons weten. Wij zoeken jou.

Voor vragen of aanmelden stuur een bericht naar: redactie.geitenpad@gmail.com.



Back after 30 years

Door: Marco Mulder

Na maandenlang voorbereiden was het dan zover! Om 10.00 uur hadden we afgesproken op Rotterdam – The Hague Airport. Hier zou onze reis naar Bosnië beginnen. Om 12.35 uur zou het vliegtuig vertrekken naar Split en we hadden dus tijd genoeg om met een dikke knuffel afscheid te nemen van het thuisfront.

In Split aangekomen, snel de koffers van de band en door naar de autoverhuur. We hadden een bus voor 9 personen gehuurd, dus genoeg ruimte voor ons zessen en de bagage. In Split had-

den we kamers gereserveerd bij Hotel Jadran. We mogen wel zeggen dat de bedden en de kamers in alle hotels prima waren. Alleen de douches wisselden, zelfs van warm naar koud, maar verder alles prima geregeld! Nog een hapje eten bij Restoran Konoba Fratelli en dan gauw onder de wol om uitgerust te zijn voor de eerste dag Bosnië.

Op de planning stond de verlofgangers route van Split naar Busovaca. De grens over bij Kamensko en dan via het grote geitenpad langs het meer van Prozor en door Gornji Vakuf. Het was af en toe zoeken naar de juiste weg, maar uiteindelijk konden we alles vinden. Zelfs de vuist van Tito, ook al is deze nu flink beschadigd. We herkenden nog veel van 30 jaar geleden en vooral



Raf, Angelo, Thea, Marco, Peter en Reinier



Wachtruimte Bravo Cie in Vitez

Raf wist nog veel te vertellen over de ritten van toen. Mooi om die verhalen weer eens te horen. Gornji Vakuf was veel veranderd, maar toch zag je nog veel sporen van de oorlog en helemaal indrukwekkend waren de begraafplaatsen, die je her en der zag liggen. Via Bon-bon Alley, het kleine geitenpad, wat geen geitenpad meer is, en Novi Travnik kwamen we bij de Bravo Compagnie terecht in Vitez. Daar staat alleen nog het wachthuisje. De rest is een vuilstortplaats geworden.

Hier werd Marco verrast met een vervroegd verjaarscadeau: een brief van Roger en Henry met daarbij een MB 290 GD op schaalmodel. Zelfs het nummer en de kentekenplaat klopten! De mooie woorden in de brief en het cadeau lieten Marco niet koud en een traan moest even weggepinkt worden. Daarna even een stop gemaakt in Ahmici waar we de moskee hebben bezocht. In een kamer hebben ze foto's neergehangen van de genocide van 30 jaar geleden. Het maakte grote indruk op ons! Stil van wat we gezien hebben rijden we door naar Busovača waar we al snel het terrein van de Alfa Compagnie vonden. Ook hier waren nog steeds herkenningpunten zoals het busstation, de loods, het schooltje en huizen om het terrein. We hadden onze overnachting in hotel Nunspeet, wat nu hotel Tisa heet.

Na een ontbijt met "hemendex" gingen we naar Zenica warehouse. De fly-over is nu een rotonde en het warehouse een Bingo supermarkt. Maar met goed zoeken vonden we toch gedeeltes van het oude warehouse terug! Via bekende plaatsen als Kakanj, Breza, de tunnel van Vares en Milankovici gaan we op weg naar Backus Hill, het geitenpad richting Lukavac.

Helaas vinden we het al na 30 meter niet verantwoord om door te rijden. Het is te steil en de kuilen zijn te groot voor de bus. Toch hebben we nog een plek die we willen bezoeken op het geitenpad: de herdenkingsplek van Petrie Crijns. Op de kaart lijkt het niet ver, dus we proberen het loepend te bereiken en na ongeveer een uur hebben we het gevonden! Het was de moeite waard. Na de nodige emoties en de nodige stilte om te



Herdenkingsplaat Kpl.1 Petrie Crijns

herdenken was het weer tijd om naar de bus te lopen. Gelukkig ging dit sneller, omdat er meer afdaling in zat. Na wat omzwervingen, omdat we de juiste weg niet konden vinden, reden we uiteindelijk via Bomb Alley naar Tuzla, waar we een hotel zochten (en dat was flink zoeken!), onze maag vulden met een heerlijke maaltijd en gauw ons bed opzochten om uitgerust aan dag 4 te beginnen.

Deze dag staat Sarajevo met de Tunnel of Hope op de planning, maar eerst naar het warehouse in Lukavac. Daar was de vorige dag geen tijd meer voor. Ook hier heel veel herkenning. Zelfs de wc's zaten nog op dezelfde plaats. Er werkten nog mensen op het warehouse, wat nu waarschijnlijk een opslagplaats van documenten is geworden voor een bedrijf. Nadat Peter had uitgelegd wat we kwamen doen en door het tolken van een neef van een werknemer, die nu in Rotterdam woont, kregen we alle gelegen-



Tunnel of Hope

heid om rond te kijken. De nodige foto's en video's werden gemaakt, totdat het weer tijd was om te vertrekken.

Omdat we wel een beetje klaar waren met geitenpaden en omwegen, kozen we de directe weg naar Sarajevo. Door een slechte internetverbinding vonden we niet meteen de juiste weg, maar dat was gelijk ook ons geluk. Zo reden we via Snipers Alley Sarajevo door richting het museum van de tunnel of hope.

Ook hier waren de sporen van de oorlog nog niet uitgewist. Kogelgaten en inslagen van mortieren in flats waren nog duidelijk zichtbaar! Waarom ze dit niet repareren (geen geld of om nooit te vergeten?) is ons niet duidelijk. In het museum laten ze via foto's, materiaal en een nagebouwd gedeelte van de tunnel zien wat de tunnelbouwers hebben doorstaan om de stad een stukje vrijheid te geven. Het is nauwelijks voor te stellen dat je, constant onder vuur door snipers, zo'n tunnel kunt bouwen. Het heeft dan ook heel wat levens gekost. Erg indrukwekkend! Met veel ontzag hebben we alles bekeken. Voor Raf en Thea was het helemaal speciaal, want zij werden in de souvenirshop bedankt door de verkoopster, die 30 jaar geleden als zevenjarig meisje bescherming vond bij de VN-voertuigen. Haar woorden raakten hun diep, maar gaven hun ook het gevoel dat de uitzending niet voor niets is geweest. En zo mogen wij het allemaal zien! Een mooie afsluiting van deze dag en daarom werd het tijd om verder af te zakken naar Jablanica, waar we sliepen in motel Maksumic en heerlijk aten van het traditionele lam aan het spit.

Dag 5 gingen we richting Metkovic, de laadplaats van menig peloton. Dertig jaar geleden zijn er meerdere grensovergangen gebruikt om bij Metkovic te komen en daarom was het even zoeken wat nu de juiste weg was. Eigenlijk maakte dit ook niet zoveel uit, want het doel was om wat bekende plekken op te zoeken. Eerst was er het warehouse zelf. Die was nog weinig veranderd en we hebben waarschijnlijk ook het hamburgertentje teruggevonden!



Telefooncellen postkantoor Metkovic

Op weg naar Metkovic centar kwamen we ook langs de steenfabriek waar Reinier en zijn peloton altijd sliepen. Het afdak was er nog en ook de "douche" zat op dezelfde plaats. In Metkovic zelf hadden we al snel het postkantoor gevonden. En tot onze grote verrassing zaten de telefooncellen ook nog in het gebouw. Weliswaar afgesloten en met een grote plant ervoor, maar duidelijk herkenbaar. Omdat het een openbaar gebouw is vroegen we netjes of er foto's gemaakt mochten worden. Dit mocht in eerste instantie, maar een andere werknemer-

ster was het er niet mee eens en gebaarde ons dat we dat niet mochten en dat we het postkantoor moesten verlaten. Gelukkig hebben we toch wat foto's kunnen maken en om geen ruzie te krijgen zijn we gauw weggegaan. We konden helaas de pizzeria niet terugvinden, dus maar bij een andere pizzeria geluncht. Ondertussen zat Raf een beetje op Google Maps te kijken waar hij ineens het schooltje vond, waar hij samen met Angelo, Marco en hun peloton altijd sliepen. Dit was toch wel een bonus! Dus gauw de bus weer opzoeken en richting schooltje rijden. Ze hadden een mooi sportveld van de speelplaats gemaakt, maar verder was er niet veel veranderd. Voldaan reden we naar onze eindbestemming van vandaag, Mostar. Wat een mooie stad! Gauw de spullen afgeleverd bij Hotel Nadin en toerist spelen in het oude centrum. In de oorlog grotendeels vernietigd,



't Geitenpad



maar door gemeenschapsgeld van meerdere landen, waaronder Nederland, weer prachtig opgebouwd, met als trots hoogtepunt de oude brug, Stari Most. Dit is ook het eindstation van onze Bosnië reis. De laatste twee dagen voelt het als weer naar huis gaan.

Van Mostar naar Split pakken we nog even de prachtige kustroute van Kroatië mee. Zo kunnen we nog even alle indrukken verwerken van de dagen in Bosnië.

De laatste dag. De dag dat we weer terugvliegen naar Nederland. Na een heerlijk ontbijt en het wassen van de bus (was het nodig? Ja, het was nodig!) rijden we eerst langs Kastel Stari. Daar staat nog steeds Hotel Palace, al is van al haar pracht en glorie niet veel meer over. Het is wel vrij toegankelijk. Ook T4 was er al een keer geweest, aan de graffiti te zien. De kelder waar het restaurantje zat konden we ook nog bereiken en de kamers op de eerste en tweede etage gaven nog het mooie uitzicht dat we dertig jaar geleden ook hadden. Buiten bij het strand werden nog de nodige "toen en nu" foto's gemaakt en toen was het echt tijd om te vertrekken. Bus werd ingeleverd (1143 km extra op de teller) en na het inchecken wachten op vlucht HV 5874 naar Amsterdam. Die bracht ons terug naar onze familie die ons, net als toen, met een spanendoek stond op te wachten:

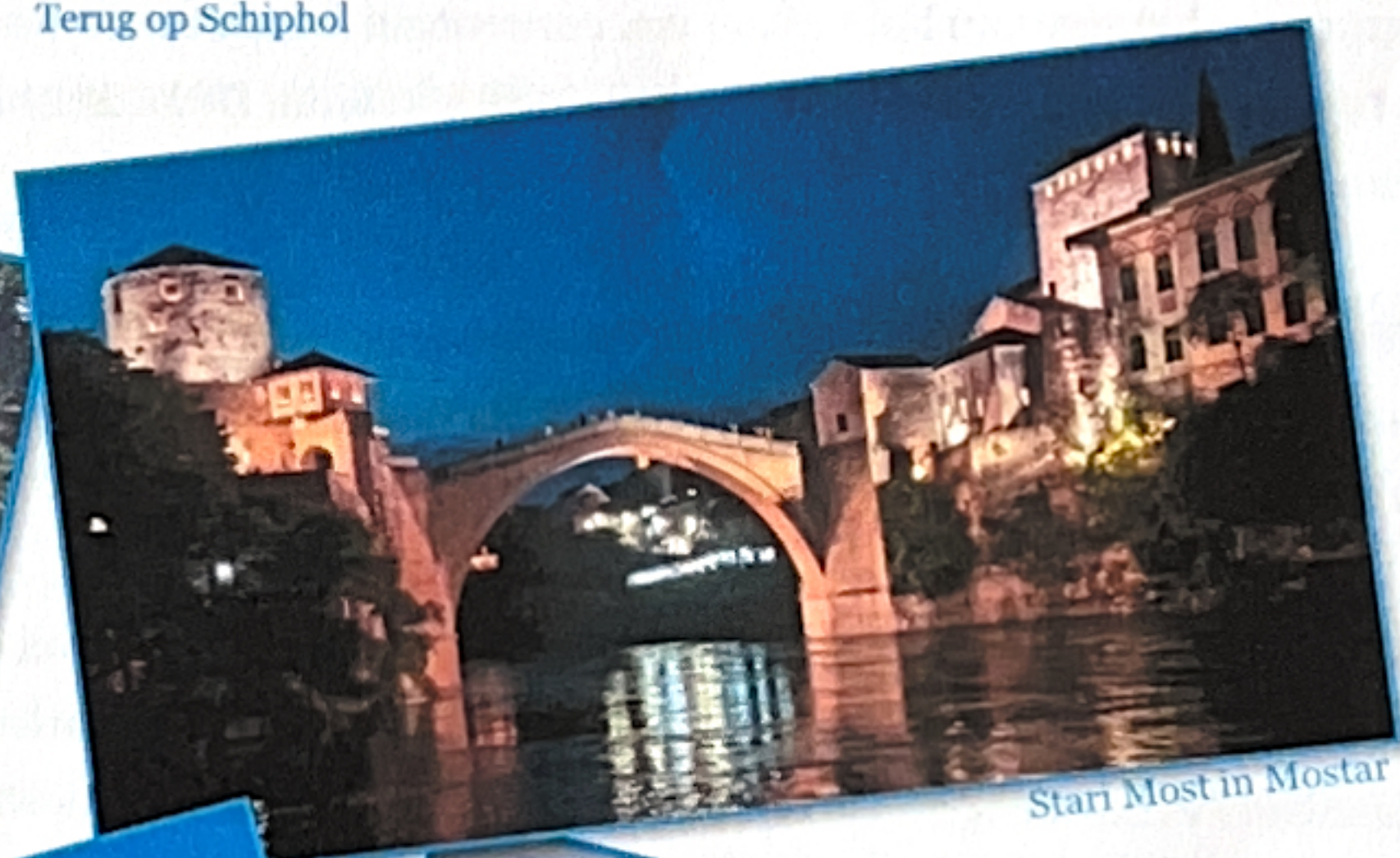
Welkom Thuis Marco, Reinier, Thea, Peter, Angelo én Raf!



Terug op Schiphol



Eregroet aan Kpl. Petrie Crijns



Stari Most in Mostar



Monument van Tito



Hotel Palace



Steenfabriek



Slaapplaats school Metkovic



Herinneringsboek in Wording, Hoofdstuk 5

Door Geert Harlaar

Al even ben ik bezig om een soort "herinneringsboek" te schrijven. Dit gaat over mijn uitzending in 1995 met L7 naar v.m. Joegoslavië. Van 14 februari tot en met 3 oktober dat jaar ben ik uitgezonden geweest. Het leek me leuk om het te plaatsen in het 't Geitenpad, omdat het voor veel mensen een gevoel van herkenning zal geven. In de vorige editie zag je hoofdstuk 4, hieronder zie je hoofdstuk 5.

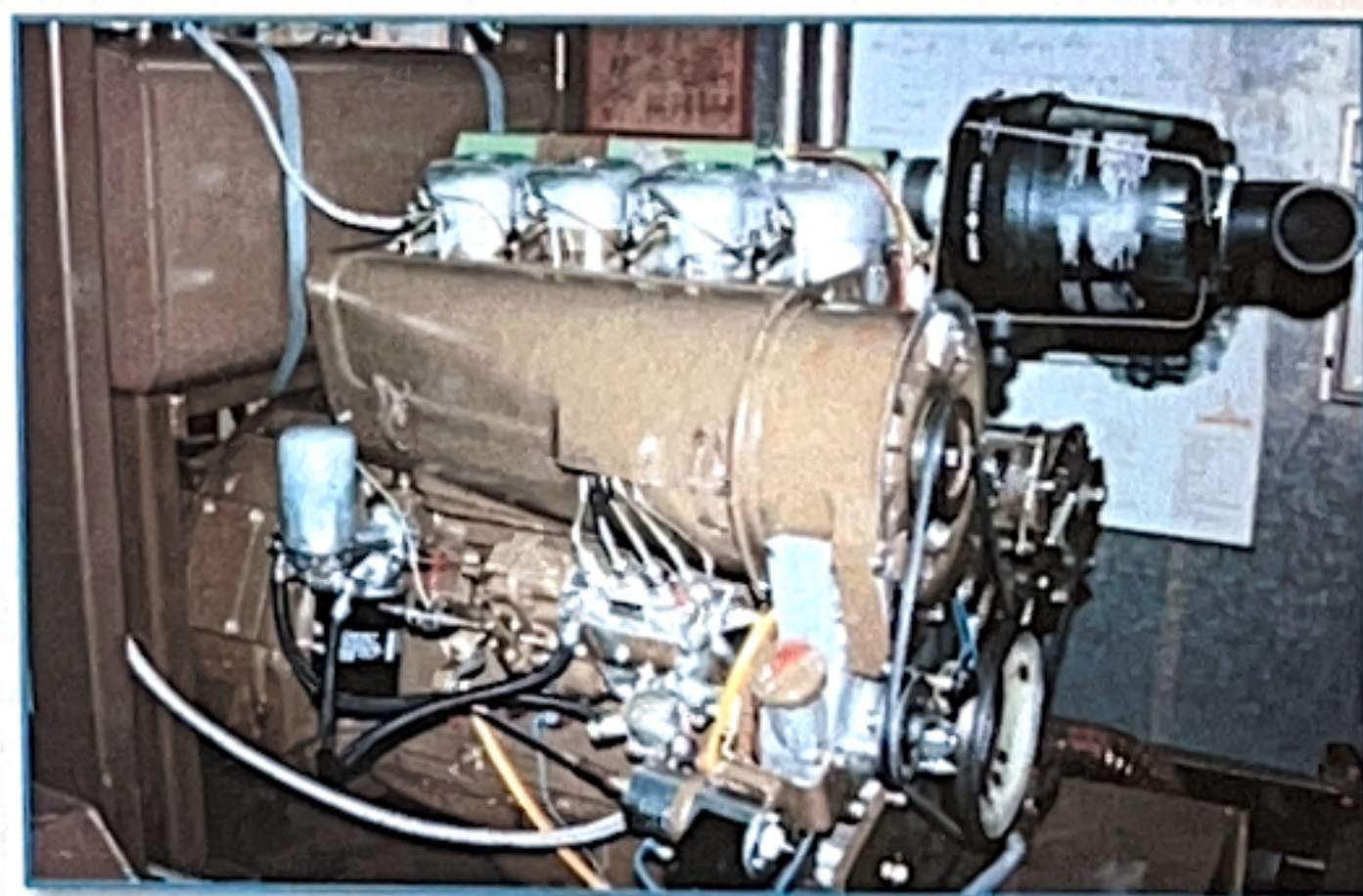
SAGO AGGR.

Als ik alle afkortingen bij defensie had gekend, had ik ongeveer kunnen bepalen wat voor opleiding ik moest gaan volgen. SAGO betekent School Algemene Genie Opleiding en AGGR is de afkorting van aggregaat. Het was een opleiding tot aggregaat hersteller. Eerst een maand 2^e echelons en daarna een maand 3^e echelons onderhoud. Het onderhoud is bij defensie in verschillende niveaus verdeeld.

1^e echelons onderhoud is op gebruikersniveau. 2^e echelons onderhoud bestaat uit olie peilen, brandstof op tijd bijvullen kleine storingen oplossen en wekelijks olie verversen. 3^e echelons onderhoud omvat het oplossen van storingen die door de 2^e echelons monteur niet opgelost konden worden en het maandelijks onderhoud van de aggregaten.

De AMO had ik gevolgd in Ossendrecht, op de koningin Wilhelmina Kazerne. Nu mocht ik naar Vught, naar de Lunettenkazerne, historische grond. De kazerne heeft vroeger behoord bij het concentratiekamp Vught. In dit kazernegebouw waren tijdens de Tweede Wereldoorlog twee compagnieën van het SS-Wachtbataillon Nord-West ondergebracht, die met de buitenbewaking waren belast: een groot gebied rondom het terrein van concentratiekamp Vught was afgezet en werd bewaakt door SS'ers van het wachtbataillon. De kazerne werd gebouwd in 1943.

Men zegt, en ik heb geen reden om daaraan te twijfelen, dat de aggregaten school in het gebouw zat waar Joden in de tweede wereldoorlog radiobuizen voor Philips in elkaar zetten.



20 KW aggregaat

Dat defensie zijn zaakjes best wel redelijk op orde had, bleek wel uit het feit dat de gehele klas bestond uit MTS en HTS Electro jongens. (Blijkbaar kon je wel een electroman leren sleutelen aan een brandstofmotor, maar een sleutelaar geen elektrische storingen leren oplossen) We waren met een stuk of zes of acht dienstplichtige jongens, en allemaal wisten we meer van elektro af dan de sergeanten die ons les moesten geven.

We waren met een mannetje of zes die de 2^e echelons opleiding volgden. Sld. Rombouts, mijn voorganger Sld. Van der Pol, Kan. Versteeg en nog een paar die niet uitgezonden werden. Ook Sld. Wigbels, mijn opvolger, kwam ik daar tegen.

Het was behoorlijk wat lesstof dat we te verwerken kregen. Van de twee opleidingen bij elkaar een stapel van ruim twee centimeter stencils. In willekeurige volgorde zijn in twee maanden de volgende boeken/onderwerpen behandeld:

- Gereedmaken voor rijden met het aggregaat;
- Accu's;
- Basisprincipe borstel loze generator;
- Synchrone motoren 2,5/4/20/75 KW;
- Dieselmotoren t.b.v. aggregaten;
- Basiskennis elektro;
- De synchrone generator;
- Benzine- en dieselmotoren;
- Dieselmotor Hatz ES 780 (2,5/4Kw)

We zijn ook afgetoetst, en de resultaten mochten er zijn. Voor onderdeel motoren een 9,4 en voor de M62 evaluatie test een 9,0.



Ondanks dat het een technische opleiding was hebben we ook twee dagen in de week sport gehad. Ook hebben we het herinneringsmuseum Kamp Vught bezocht. Indrukwekkend om te zien, en om bijna te kunnen voelen wat de gevolgen kunnen zijn van een overheid die rechten van mensen met de voeten treedt. In november ben ik ook met de opleidingsgroep naar het Geniemuseum geweest. Daar hebben we onder andere mijnen e.d. gezien die ook in v.m. Joegoslavië werden toegepast.

Het waren lange avonden, want we hadden maar les tot 16.25 uur. Daarna kon je in het personeelsrestaurant eten. Over het algemeen vond ik het eten wel goed, maar verschillende keren ben ik ook wel met collega's uit eten geweest.

Op een avond toen we gingen eten in het personeelsrestaurant hoorde ik, toen ik met mijn ogen dicht zat te bidden, ergens zachtjes zeggen: "Doe normaal en leg terug." Waar het precies over ging was me niet helemaal duidelijk, maar er werd wat discussie op gedempte toon gevoerd. Ik heb mijn ogen maar wat langer dichtgehouden totdat de discussie afgelopen was en toen ik mijn ogen opendeed lag mijn peer weer op de plek waar hij lag toen ik begon met bidden.

Iedere dag hadden we ook kamerinspectie. Dat betekende dat om 07.30 stipt!!

- Iedereen op de kamer aanwezig.
- Iedereen voor het bed, kast open.
- 1 man kamerwacht, 1 man op corvee punt.
- Bijzonderheden melden aan kader.
- Kasten inrichten volgens tekening.
- Kamer niet goed? Dan 's middags opnieuw.



Slaapkamer geheimen

Dit was voor ons niet het leukste onderdeel van de opleiding.

En ja, zes of acht jongens in een slaapzaal, in combinatie met per persoon verschillende hoeveelheden genuttigde alcohol, en volgens mij ook nog op een bepaalde tijd licht uit en stil is natuurlijk vragen om problemen.

Het gebeurde met enige regelmaat dat een van de heren zijn buurman probeerde te narren door de kast van zijn buurman om te duwen, het liefst als de buurman al in bed lag. In de eerste plaats kreeg de buurman een kast op zich af en in de tweede plaats kon hij zijn kast weer inrichten. Om te voorkomen dat de OOVD onverwacht binnenkwam was de praktische oplossing verzonnen om een tafel schuin onder de deurknop te zetten.

Op een avond waren ze weer aan het klieren geweest. Onverwacht kwam toen wel de OOVD binnenstuiven en heeft toen als volleerd sergeant-majoor zijn stembanden getest door op volume 80 duidelijk te maken dat dit soort hobby's thuis maar moesten worden uitgevoerd. Een en ander met karikaturale woordkeuze die verbonden is met het ambt van beroepsmilitair. Na twee minuten op vol volume zijn complete arsenaal bijvoeglijke naamwoorden te hebben gedeeld ten aanzien van het dienstplichtig tuig en hun gedrag was hij genoodzaakt om weer adem te halen. Tijdens deze actie viel zijn oog op mijn persoon. Ik was vroeg naar bed gegaan en lag heerlijk te slapen. De sergeant-majoor werd nog twee tinten roder dan hij al was, want hij vermoedde dat ik deed alsof ik sliep. Hij draaide zich naar mij om, droeg zijn tweede couplet voor mij persoonlijk op, minstens op gelijk volume, met de toevoeging dat het niet netjes was om te doen alsof je slaapt terwijl er een onderofficier aan het woord is. Er volgde een nijdige trap tegen mijn bed. Na totaal geen reactie van mij te hebben gehad draaide hij zich om naar de rest van de kamer en zei vroeg: "Slaapt die gast echt?" Het antwoord was bevestigend. Verslagen droop de sergeant-majoor, onder bulderend hoongelach van de collega's af, de slaapzaal uit.

Ook van het gelach ben ik niet wakker geworden...

Dit alles is mij de volgende dag verteld. Het leek mij een sterk verhaal, maar het scheen toch echt gebeurd te zijn.

Wel is waar dat ik een gezonde slaper was.



Ouwe poep is moe

Door: Jeroen Heuts.

Kamensko, Vitez, Busovača en Split, zomaar 4 plaatsnamen die we eigenlijk allemaal wel kennen. Of waar we tijdens onze uitzending(en) mee te maken hebben gehad, doorheen zijn gereden, of hebben verbleven.

In Split bevond zich de NL Logbase en dat was voor velen van ons de aankomst – en vertrekplaats van konvoien, verlof, aanvang uitzending of definitieve rotatie naar huis.

Kreten als “Ouwe poep is moe”, “Nog 2 en 1 meur” en “Verse!” wisselden elkaar daar in rap tempo af.

De hotels Palace en Medena deden dienst als onderkomen aan de Dalmatische kust van de Adriatische zee. Even weg van de Geitenpaden en de ellende van de oorlog.

Van de schitterende Adriatische kust gingen we, achterin de 4-tonners, voorzien van o.a. een Uzi, schervest en blauwe helm richting Kamensko, de grensovergang van Kroatië naar Bosnië. Soms konden we gelijk door, soms ook niet. Een vergeten stempel, een vervelende grenswacht of een document wat ontbrak; vaak was er wel iets dat enig oponthoud gaf. We wisten amper wat het woord “oorlog” betekende, buiten het feit dat oorlog altijd had bestaan.

Tijdens de lessen op het CVV probeerde men ons er een beetje op voor te bereiden.

Velen van ons zijn tijdens de uitzending in Centraal Bosnië gelegerd geweest.

Busovaca; op de A-Cie of de Staf. Santici; op de B-Cie.

Vanuit deze plaatsen opereerden we als eenheid, maar ook als individu.

De een als elektromonteur, de ander als kok. De een als chauffeur, de ander als wielmonteur.

De een kwam amper van de compound af, de ander was amper op de compound aanwezig.

Je functie zorgde ervoor dat je óf veel van het land zag, óf veel van vooral de compound zelf zag.

Dat zorgde nog wel eens voor onenigheid. Waar de een eens graag als rijder mee wilde op een rit, wilde de ander graag eens een week op de compound verblijven. Even gewoon ruiten kon vaak niet, maar soms wel. En juist dát zorgde ervoor dat je nog enigszins in balans bleef en niet het gevoel had dat je 6 of 8 maanden opgesloten zat op een compound.



Elke twee maanden vertrok er een lichter huiswaarts en kwam er ook weer een nieuwe lichter binnen. De aflossing werd, indien de omstandigheden dit toelieten, altijd met een hoop kabaal en gejuich binnengehaald aan de poort van de compound. “Versuuuhh!!!!”, “Nog 182 dagen + 1 meur!” waren zo’n beetje de standaard zinnen als er een konvoi met nieuwe collega’s binnen kwam.

Ik kan me dit nog goed herinneren en was vooral onder de indruk van het geschreeuw, getoeter en sirenes. Per slot van rekening lagen we achterin de viertonners en hadden wij geen zicht naar voren. Met 6 man achterin de viertonners keken we elkaar verbaasd, maar ook met enige schrik aan.

Wat was er aan de hand? Moesten we onze wapens pakken? Wat was al die herrie buiten?

Gelukkig niks aan de hand en al snel werd de achterklep geopend door de chauffeur en konden we de laadruimte van de viertonner verlaten en voet zetten op de compound. Spandoeken, de sirenes van de KMAR en ZAU voertuigen, getoeter vanuit de 10 tonners.

Als verse maakten we onze eerste stapjes op de compound en kregen we een prefab toegewezen.

Op de luchthaven van Split waren we de twee dagen ervoor vrolijk toegewuifd door de vertrekkende lichter. Lachende gezichten, maar ook bedrukte gezichten. Blij dat ze naar huis gingen, bedrukt om de ervaringen die ze hadden opgedaan.

Zij waren de “ouwe poep”, wij de “verse”.



De tijd verstreek en uiteindelijk kwam de rotatie van jouw lichting in zicht.

Er kwam een rotatie datum, vliegtickets werden geboekt. Uiteindelijk kwam er een voertuig indeling en ergens stond je bepakt en bezakt weer bij die 4-tonner. Mogelijk dezelfde 4-tonner waarmee je ooit je eerste rit "naar boven" maakte. Klaar voor je laatste rit over de geitenpaden richting Kamensko en Split.

De volgende Lima, Victor of Tango lichting stond alweer klaar om jouw taak over te nemen in Bosnië.

Maar was je taak wel klaar? Velen van ons zijn huiswaarts vertrokken met een gevoel van "nog niet af" of "had ik niet meer kunnen doen". Terwijl we in een lokale bar in Kastel-Stari een drankje nuttigden op het terras dacht ik terug aan 8 maanden waanzinnigheid, lachen, huilen en poep.

Want ja, als Genist zijnde bediende ik ook een graafmachi-

ne, die was nog wel eens nodig om een verstopte en/of lekke riolering van de natte prefabs open te graven zodat deze kon worden ontstopt of gerepareerd. En ja, daar kwam veel poep bij kijken.

Ouwe poep, maar ook verse poep.

Met elkaar hadden we 1 taak, 1 missie. We zijn allemaal die ene "verse" geweest en die "ouwe poep". Soms raakten we in de shit of was er stront aan de knikker. De een had schijt aan de 2-can rule, de ander had een kak accent.

Anno 2023 ben ik zelf 27 jaar verder na mijn eerste uitzending. Terwijl ik dit schrijf zit ik op m'n werkkamer, omringd door tastbare herinneringen uit de UNPROFOR tijd en bedenk ik me dat ik me dat het me sindsdien best voor de wind is gegaan.

Van het bestuur...

Door: Voorzitter Erwin van der Meer

Het NLVD is er dan bijna. De voorbereidingen zijn in volle gang want voor het eerst hebben we een stand in het 'pagode-dorp' op het Malieveld. Wij als bestuur ontvangen jullie allemaal graag in de grote tent B en daarna kan iedereen gerust naar de stand om daar een kijkje te nemen.

Verder zijn we druk met een stukje zorg, de financiën zoals inkopen, inzicht in alle kosten, sponsors en subsidies, website, facebook en webshop.

Tevens staan er een paar nieuwe dingen op stapel zoals een nieuw doek die de oude fotowand zal gaan vervangen zodat het beter te vervoeren is, er zullen binnenkort nieuwe artikelen gekocht kunnen worden op bestelling en willen we toch proberen om na NLVD nog een leuke bijeenkomst te organiseren. Dit alles zit in de pen en zal verder gecommuniceerd worden als er meer duidelijk is.

Wij zijn als bestuur trots op onze leden. We zien langzaam het aantal leden stijgen en hebben momenteel 230 betalende leden. Helaas hebben we ook leden die soms toch een andere weg kiezen en dat waren er de afgelopen periode 2.

Mocht iemand willen sponseren, dat kan, verwijst deze persoon dan naar Erik Hoogsteder (pmr.1nlbeuntransportbat@gmail.com). Wij zijn als vereniging afhankelijk van onze leden en sponsors.

Verjaardagen

Ben jij jarig in juli, augustus of september?
Dan wensen wij jou een hele fijne verjaardag.

De redactie

**Hiep, Hiep, Hoera
Maak er een mooi
feestje van.**





24u challenge I can Wounded Warriors cycling team

Door: Wilbert Beurskens

Op vrijdag 23 juni om 18:00u stapt het cyclingteam op de fiets om in 24 uur van Pieterburen naar de Sint Pietersberg te fietsen, van noord naar zuid dus.

We volgen het zogenaamde Pieterpad maar wij wijken af en toe van de route af om een van onze sponsors te bezoeken, een 6 tal Giantstore's.

Zelf ben ik met dit team in 2015 al van Doorn naar Sarajevo gefietst en heb ik in 2022 ook nog een tour van 10 dagen gemaakt van ruim 800 km met 8500 hoogtemeter van Sarajevo naar Sarajevo. Met de rit op 23 juni vragen we aandacht voor PTSS. En voor onze deelnemers schuilen er ook nog uitdagingen in deze tocht, zoals fietsen in het donker, lange afstanden en gefocust te blijven. Er zijn fietsers die ervoor gaan om de volledige ruim 424 km af te leggen.



Wilbert Beurskens bij vormalig hotel Nunspeet

Mijn uitdaging ligt in de tweede helft. Ik fiets van Schaarsbergen naar de Sint Pietersberg in Maastricht, dat is ruim 212 km in 12 uur. Ik begin dus op 24 juni om 06:00u aan mijn uitdaging en hoop om 18:00u in Maastricht aan te komen met het team. Dit wordt tevens mijn langste rit en zo'n lange tijd heb ik nog nooit gedaan, dus mijn uitdaging ligt op afstand en de focus. Zoals jullie lezen valt dit gelijk met de Landelijke Veteranendag en daarom ben ik daar niet bij. Soms moet je keuzes maken en mijn keuze dit jaar is om iets anders te gaan doen.

In mijn gedachten zijn jullie bij me en ik weet dat jullie er een mooi feest van maken. We gaan ons elders in het land vast wel weer tegenkomen.

Freedom-ride 2023

Door: Reinier Ringlever

Op 30 april 2023 was er weer de freedom-ride met de start en de finish in Apeldoorn.

Er waren voor deze editie maar 2 deelnemers te weten Roelof en Reinier, maar dat was geen reden om de rit af te blazen en dus gingen we vol goede moed van start om de toch van 75 km te finishen.



Buddies Reinier Ringlever en Roelof Visser

We starten om 09:45 uur en de rit ging richting Arnhem. Via het monument de Woeste hoeve, waar we even een moment van bezinning namen, reden we door naar Schaarsbergen waar we het rustpunt vonden naast de kazerne bij het Echo's Home.

Na het verzorgen van de inwendige mens, gingen we vol goede moed verder. En ja hoor daar kwamen de klimmetjes al. Deze waren best pittig en zeker met het mooie weer en te weinig training, waren er toch wel wat heuvels bij die het uiterste van ons vroegen.

Rond 13:00 uur waren we weer terug bij de Politieacademie, waar er een welverdiend frietje vrede op ons wachtte. Deze hebben we lekker opgegeten in het zonnetje op het terras en daarna zijn we naar de auto gegaan om ons om te kleden en richting huis te gaan.

Voordat we naar huis gingen zijn we nog even naar de veteranen begraafplaats geweest om daar een eregroet achter te laten.



Geef door die Pen!

Door: Reinier Ringlever

Bedankt Peter van Eijbergen voor het doorgeven van de pen.

Ik ben Reinier Ringlever, getrouwd en heb 3 kinderen waarvan 1 dochter van 20, een zoon van 17 en een zoon van 12. Ik ben werkzaam als mobiele torenkraan-machinist bij de Firma Boer B.V. in Meerkerk. Mijn defensie avontuur begon in 1991 in Roermond als Technisch Specialist, hier leerde ik mijn buddy Roelof Visser kennen en sindsdien is er een 2 eenheid ontstaan. We hebben elke dag wel even contact met elkaar via app, twitter of andere manieren.



Reinier Ringlever

Na mijn opleiding in Roermond ging de weg via Utrecht (Monteursopleiding), Keizersveer (Rijopleiding) Eindhoven (Bergingsopleiding) naar uiteindelijk de vaste plaats in Havelte bij 43 AFDVA SSVBT als berger/wielmonteur op de YB 626 (oude takeldoos).

Na een half jaar paraat kwam de uitzending voor het Voormalig Joegoslavië op het pad en ging ik als broekie van 19 in maart 1993 met T3 naar Busovača op de Alpha compagnie bij het 1^e peloton, later het Bulls Platoon als 10 tonner chauffeur.

Ik heb daar een supertijd beleefd en het nodige gezien en meegemaakt zoals zovelen van ons dus daar ga ik dan ook niet verder over uitweiden.

Na mijn terugkeer kon ik na mijn rustperiode van 2 weken weer aan de bak nu moest ik eerst naar Veldhoven voor de Bijscholing van de nieuwe takeldoos de YBZ 3300, na deze bijscholing kreeg ik mijn plaatsje weer terug in Havelte en heb daar mijn hele defensie carrière verbleven. In 1995 heb ik mijn leven bij defensie vaarwel gezegd en ben ik in de burgermaatschappij gegaan om de wereld verder te ontdekken.

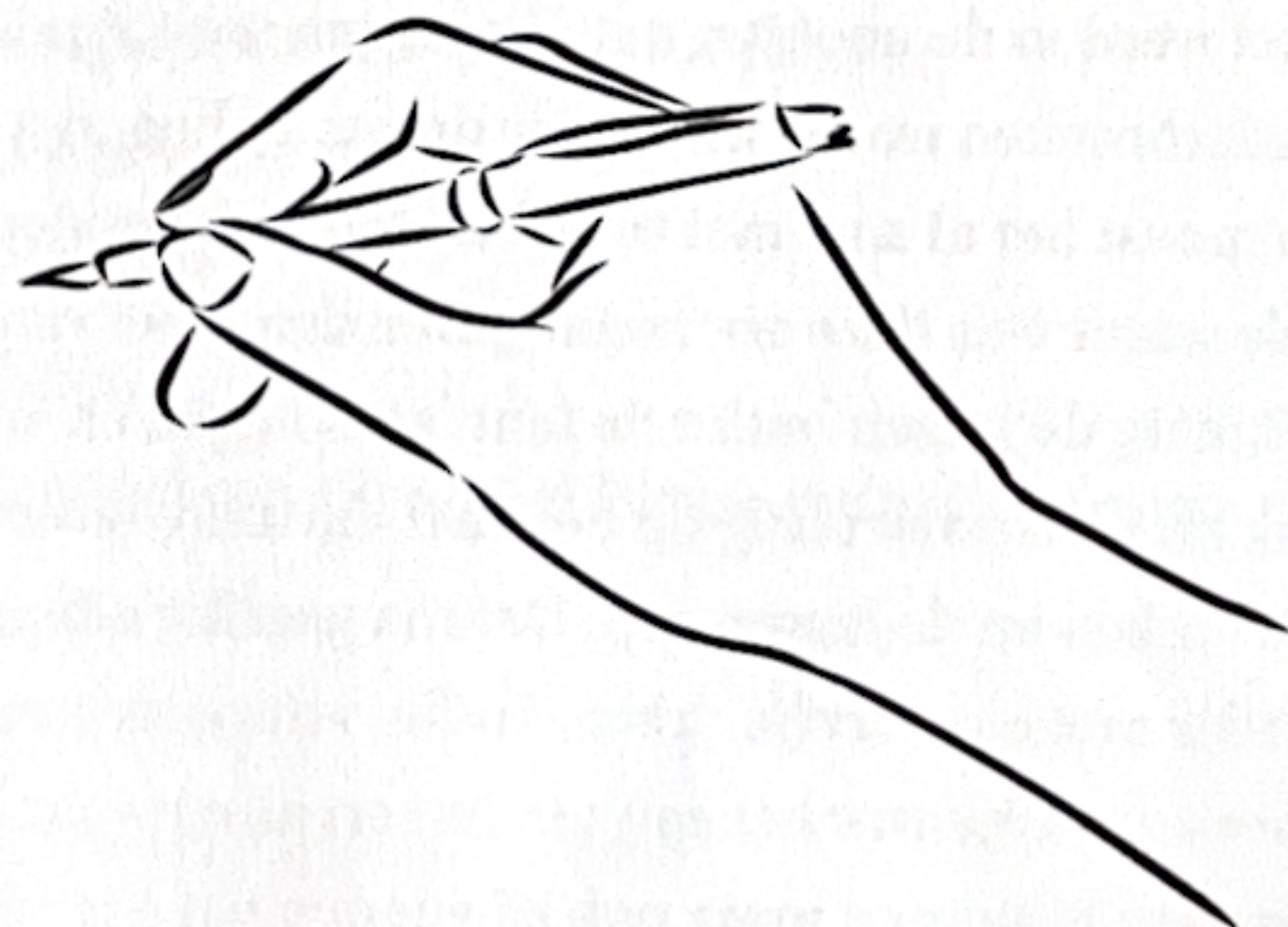
Eenmaal in de burgermaatschappij ben ik begonnen bij een bergingsbedrijf en ook hier ellende van soms grote omvang. Maar door de ervaringen van mijn uitzending kon ik dit heel goed aan en werd ik meestal extra ingezet voor ongevallen met slechte afloop. Na wat omzwervingen ben ik nu 6 jaar mobiele torenkraanmachinist en heb het super naar mijn zin met dit werk. Toen veteranendag in het leven geroepen werd ben ik vanaf dag 1 altijd aanwezig geweest maar ik kon de aansluiting niet vinden totdat onze vereniging er kwam. Ik zag daar veel herkenning in en besloot lid te worden van de vereniging en vanaf 2017 loop ik mee met de diverse defilés indien mogelijk, maar Veteranendag sla ik nooit over. Ook probeer ik zoveel mogelijk alle activiteiten te bezoeken. Ik zag hier mensen terug en leerde nieuwe mensen kennen.

Op dit moment van schrijven ben ik met Marco Mulder, Thea Kloosterman, Peter van Eijbergen, Angelo de Kock en Raf Peperkamp onderweg in Bosnië voor een trip to Memory lane, waar we mooie en emotionele momenten met elkaar beleven die niemand ons meer gaat afpakken. Een volledig reisverslag wordt ook nog gemaakt.

Zo, ik denk dat dit het wel was en geef nu de pen door aan: **Raf Peperkamp**

De volgende mensen hebben al in eerdere edities de 'Pen' geschreven:

Gerard Dikker, Ton van de Born, Ed Brück, Peter van Eijbergen





Bevrijdingsdag Wageningen 2023

Door: Erwin van der Meer



Bevrijdingsdag 2023 had een behoorlijke verrassing (die ook wel voorspeld was) voor al de veteranen, die meeliepen, thuisfront, families en bezoekers die langs de route stonden.

Al bij tijds was het een gezellig samenkomen voor vele bia's/sia's en aanhang. Mooi weer, zonnetje schijnt en iedereen is vrolijk. Als snel werden de verhalen weer opgepakt en ook dit keer waren er weer een aantal die elkaar tegen kwamen na elkaar heel veel jaren niet gezien te hebben.

Na een welkomstpraatje samen met VVRB&T gezamenlijk de regimentsborrel gedronken. Snel alle Tbatters bij elkaar voor de groepsfoto en door naar de gesprekken. Nog even de lupa's aanbreken en toen allemaal opstellen voor het defilé.

Het was dit jaar een defilé met veel stops tussen door. Af en toe was er tijd voor een praatje met een omstander wat ook zeker werd gewaardeerd zo ook de gesprekken onderling met de bia's/sia's. De sfeer was erg goed en door het vele publiek, wat ook gezellig was, viel het niet heel erg op dat het frisser werd.

Bij hotel 'de Wereld' vielen de eerste druppels langzaam op onze baretten en al snel werd het een soort van douche. Al snel werden de hoofden nat, de rugen nat tot zelfs sokken en onderbroeken waren niet meer droog. Ik liep met het vaandel en moest het al snel met twee handen vast houden. Door het vele water was deze erg zwaar geworden. Veel van ons hadden gelukkig de jassen onder de tent laten liggen en konden dan ook bij aankomst terug op het veld, de natte bovenkleding uittrekken en de jassen aan. Daarna gezellig allemaal weer verder met een biertje, frisje, koffie, wat te eten en bijkletsen. Voor sommige was het een nieuwe ervaring waar ze van moesten bijkomen maar ook zij vonden het een mooie dag en

waren een ervaring rijker.

Doordat iedereen nat was, gingen velen al snel naar huis. Sommige bleven zo lang zitten dat we zelfs blauwe lippen hebben gezien. Eind van de middag werden er nog de laatste hamburgers opgekocht bij de bakkers en in stukjes rond gedeeld aan de tafel waarna snel het einde naderde en iedereen weer huiswaarts is gegaan.

Iedereen weer bedankt voor een super leuke dag en veel gezelligheid.

Colofon

't Geitenpad is het verenigingsblad van vereniging Veteranen 1 (NL/BE) VN Transportbataljon en verschijnt 4x per jaar (maart, juni, september en december).

Redactie:
Patrick Steijn en Nancy van der Meer

Voor vragen, suggesties:
E-mail: redactie.geitenpad@gmail.com

Aan dit nummer werkten mee: Wilfried Slowack, Marco Mulder, Geert Harlaar, Jeroen Heuts, Wilbert Beurskens, Reinier Ringlever en Erwin van der Meer

De volgende editie van 't Geitenpad wordt in:
September 2023 verspreid.
Uiterste inleverdatum voor materiaal komende Geitenpad:
Vrijdag 25 augustus 2023